

Stavanger Rotary Klubb Støtter barnehjem i Bolivia

Gjennom snart 2 år har Stavanger Rotary Klubb bidratt med penger til et barnehjem for gatebarn i Cochabamba, Bolivia. Barnehjemmet "El Arca De Jesus" drives av et ektepar der konen kommer fra Sola i Rogaland. Hjemmet har plass til omlag 35 gutter. Pengene som Stavangerklubben har samlet inn er hittil blitt øremerket til lønn for en lærer som gir støtteundervisning til barna. Over tretti tusen kroner er hittil gitt som støtte fra klubben.

Klubben søkte også i 1999 om penger fra Rotary Foundation til dette prosjektet og ved juletider i fjor

En symbolsk sjekk på \$ 8000 fra Childrens Opportunities Grant blir her overrakt leder for Stiftelsen Arken, Magne E. Meling, av president Torstein Furustøl og koordinator for Boliviaprojektet Ove Sembsmoen.

fikk man den gode meldingen at RF hadde tildelt \$ 8000 fra "Childrens Opportunities Fund". Disse midlene skal primært gå til mat, medisiner og legehjelp og vil bli fordelt over 1 1/2 år. På møte i klubben 23. februar ble midlene symbolsk overrakt til den lokale leder for Stiftel-

sen Arken, Magne E. Meling. Forøvrig har Stavanger Rotary Klubb tatt initiativ overfor de andre klubbene i Stavanger til å gå sammen om å delta i finansieringen av en planlagt utbygging av barnehjemmet. Felles "fundraising" aktiviteter skal bidra til dette.

I Arken til Jesus forts. fra side 1

har laget en musikkgruppe og skriver egne sanger. Her er en verden uten dataspill og plastikkfigurer. De løper rundt på sandaler av bildekk - opp i trærne eller sparking av fotball. Snurrebass er en trebit med en tråd surret rundt. En gammel plastikkpistol er ødelagt, men med en halv solbrille blir den et fint gevær med kikkert. Morsomme spill kan man lage med småstein eller fruktkjerner. Ståltråd og hyssing og en trepinne - vips har du en fin fiskestang, som det for øvrig blir vanskelig å bruke. Bolivia har intet hav og få innsjøer. Men gøy er det likevel.

Arken vokser

Kontrasten er stor til livet på gata. Mange barn vandrer gatelangs, alt for mange. Oftest med limtuben tett oppunder nesa. Sniffing av lim er en svært utbredt aktivitet. Man blir sløv, glemmer. Gatebarn - det er lett å se dem - hvis man åpner øynene - i parker og rundt torg. Det er sannheten. Barn som blir reddet - og barn som ikke blir det. Men Arken skal nå bli redningsflåte for enda flere.

- Vi er i full gang med arbeidet ute på den nye tomte vår. Nå skal det i første omgang bygges tre hus som skal være delt i to, med åtte gutter i hver ende. Husene er veldig enkle, men de skal lære seg å lage et hjem.

Vi skal etter hvert få flere slike, forteller May Kristin. Området er litt utenfor byen, det ligger nydelig til. Planen er å få til et rehabiliteringssted med tre ulike stadier. Det første der harde sniffere kommer til avvenning, siden et stadiet der de gradvis får mer ansvar og skal tilpasses samfunnet. - På dette nivået skal vi gi guttene ansvar i form av dyr og grønnsaker de kan ta vare på. Det øverste stadiet er når de klarer å fungere, gå på skole, forteller May Kristin.

Alle guttene de nå har er på det øverste stadiet, men en god del av dem har aldri fått bearbeidet sine opplevelser. På det nye stedet blir mulighetene bedre for det. - Men det er utrolig å se hvordan Jesus hjelper dem. Det er få som sliter med bitterhet. Noen er bare fra ustabile hjem, men andre har blitt utsatt for seksuelle overgrep. Nå skal det dessuten være en voksen i hvert hus. Det er vanskelig å få dekket deres behov for kontakt med voksne, sier May Kristin. Det har skjedd mye siden den gang mannen Gonzales gikk rundt i gatene med en bøsse for å samle inn penger. Men til liten til Gud er den samme. - Vi har nå penger fra fadderordning til den daglige driften. Men utover det må vi bare stole på at Herren ordner resten. Og det er vi sikre på, avslutter May Kristin.

Arken

2. Årgang - 2. nummer mai, år 2000

NYHETSBREV FOR STIFTELSEN ARKEN

AV KRISTINE ØYVANG som besøkte og arbeidet en tid på Barnehjemmet Arken. Hun skriver:

I Arken til Jesus

Rodrigo, David, Adalid, Felipe, Grover...gutter - med minst en ting felles - de bor på barnehjem. Noen vet det kanskje ikke selv engang. Men de er heldige. De er en del av Arken, og reddet fra et liv på gata.

Kristine Øyvang får her en liten gave av pastor Gonzalo.

Mange rømmer hjemmefra fordi forholdene blir uutholdelige. Det er mye alkoholisme som forårsaker problemer her. Og familiene er ofte store, forteller May Kristin Pettersen og fortsetter: - Vi har bevisst valgt å konsentrere vårt arbeid om gutter, selv om behovet blant jentene er sterkt økende. Guttene er litt mindre bitre og har litt mer den holdningen at det som har skjedd, har skjedd. Jenter tenker mye mer og krever nok mer når de kommer i tenårene, sier hun. May Kristin vet at for de aller fleste av de 32 guttene "hennes" hadde alternativet vært gata. Og det er mange gatebarn i Bolivia. Man regner med et tall på mellom 7000-8000 bare i Cochabamba, en by med ca. 900.000 innbyggere.

Hjelpen nytter

Jeg har i knappe tre måneder fått innblikk i en annen hverdag enn den norske ved blant annet å jobbe på "Arca de Jesus" og et annet barnehjem. Fått møte barn som har hatt litt av hvert og stri med sin korte levealder til tross. Men å se og merke forandringene i et barns liv, gir stor glede - og viser at hjelp nytter.

Det er mandag 20. januar. Jeg blir ønsket hjertelig velkommen nå, med klemmer eller vennskapelige dytt. Først vasker de barnehjemmet, jeg hjelper til med spiserommet. Etterpå er det leksetid. Jeg skulle helst hatt minst tjue hender. Alle vil at jeg skal skrive mattestykker, rette eller høre på lesing. Jeg konsentrerer meg i første omgang om Felipe og Adalid som trenger mest hjelp. Men minstemann Rodrigo får da også noen mattestykker å jobbe med.

Adalid, de tror han er åtte eller ni, har store konsentrasjonsproblemer og ingen på barnehjemmet vet helt hva han har opplevd. Men han har vært lenge med faren i fengselet. Og fengslene er ikke et sted for barn. Oppholdet der er noe som har gitt ham store skader. Han har dessuten etter all sannsynlighet blitt seksuelt misbrukt i fengselet. Mye tyder på det. Et barn blant voksne menn i fengsel er et lett offer. Men han har det godt nå - og smiler stadig oftere.

Felipe er tilbakestående. Men ingen vet om han er født slik. Han var som et forskremt dyr da han kom til barnehjemmet. Satt i en krok med redde øyne og sa ikke et ord. Kunne ikke kontrollere avføring og maten slafset han i seg. Nå klarer han seg godt på skolen. Han er den som overøser meg mest med klemmer. "Hermana (søster)", sier han og legger armene rundt meg. Av og til oppgitt når han ikke greier mattestykkene. Av og til av glede, som da han fikk til å flette blekksprutbein i garn.

Leksehjelp, lek, liming av steinfigurer, produsering av blekkspruter i garn, vasking av sekker før skolestart. Oppstilling. Det er mange oppgaver som skal gjøres. To ganger om dagen vaskes barnehjemmet. Hunder og gjess og andre småkryp skal ha mat og stell. På kjøkkenet skal det hjelpes med matlaging. Fritiden blir flittig brukt. Barna er utrolig oppfinnsomme. Jeg er mektig imponert. Alle guttene synger så det ljoer, sang etter sang. Noen

Forts. siste side

Barnehemmet Arken har fått buss.

Endelig kan barna kjøre trygt i den nye bussen

Fornøyde barn som har fått et etterlenget ønske oppfylt

Endelig har Arken fått bussen som har vært så etterlenget. Vi torde simpelthen ikke å la Arken kjøre med 9-seter landroveren lenger. Landroveren var god den, men det var farlig å putte 40 barn inn i den. Noen har sett videoen med opptak da barna stuer seg inn i den lille bilen, og undres hvordan iallverdens rike kom alle inn?

Vi ansvarlige i Stiftelsen Arken i

Norge tenkte stadig på hva som ville skje i tilfelle kollisjon med en annen bil da barna var så tettpakket i landroveren. Vi måtte gjøre noe med det. Beslutningen om å kjøpe bussen ble tatt, da vi fikk selge landroveren til en god pris, faktisk kr. 10.000,- mer enn vi selv hadde gitt for den. Bussen er viktig i Barnehjemmets pulserende liv. Den frakter barna til og fra skolene. Utflukter til svøm-

mebasseng som barna elsker, leirutflukter, til kirken om søndagen og meget mer.

Trafikken i Cochabamba er ganske farlig, så endelig har Arken fått et sikkert kjøretøy.

Stiftelsen Arken mangler kr. 100.000,- for å betale bussen, men vi tror at mange vil være med å ta et tak så bussen blir betalt.

To bygninger står ferdig i barnelandsbyen.

Til glede for alle dere som støtter byggingen står nå to av hovedbygningene ferdige. De har plass til 32 barn. Vi fortsetter å bygge så lenge midlene rekker. Det er ikke til å legge skjul på at midlene minker nå. Men det er fantastisk at vi er kommet så langt. Mange takk til alle som er med på dette eventyret å reise en barnelandsby for foreldreløse barn i Bolivia. Jeg vet at barna undres på hvorfor folk på andre siden av jorden

er glad i barn i Sør-Amerika, det er vanskelig for dem å forstå. Men i Norge virker det som alle har et stort hjerte for barn som lider. Nå gjelder det å fullføre, det er enda et stykke igjenn før barnelandsbyen er ferdig. Men når vi løfter i flokk, og er mange som står med, da kan vi klare det utrolige. Bruk giroen som er vedlagt i bladet om du vil hjelpe til så arbeidet ikke stanser opp. På forhånd mange takk.

Norges KFUK- speidere gav pengene for speiderjobben 1999 til barnehemmet Arken.

Speiderne utfører en rekke små jobber som de tjener noen penger på. Det er mange speidere som jobber over hele landet, tilsammen blir det et anseelig beløp. Til Arkens nye barnehem som er under bygging kom det inn kr. 183.578,-. Det er mange penger å bygge for, faktisk er det nesten nok til et helt hus i Barnelandsbyen.

Speiderbladet for KFUK-speiderne som er landsdekkende, har en reportasje om denne begivenheten.

Mange takk til KFUK-speiderne som på denne måten hjelper mange barn.

På bildet ser dere Britt Elin Jacobsen som overrekker gavesjekken til Magne E. Meling. KFUK-speidere i bakgrunnen

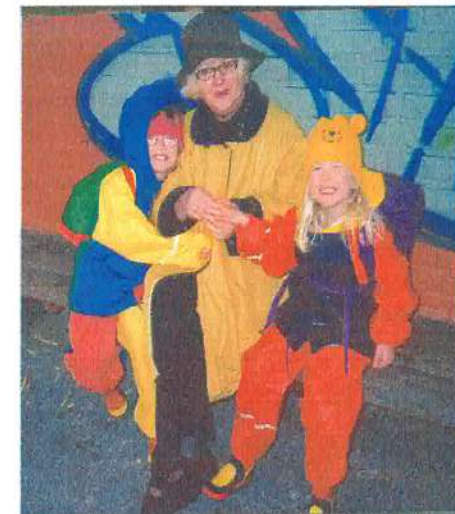
Lina og Marie og Bestemor

Vi er 2 jenter på 5 og 7 år som bor på Ålgård. Bestefar og bestemor bor i Kvernevik, og bestemor arbeider litt på skolen der. Ingunn Persett jobber også der. Hun fortalte bestemor om Arken. Det endte med at vi fikk en bror i Bolivia. Sergio, som mormor og pappa sender penger til.

Nesten hver måned overnatter vi i Kvernevik, og vi er som regel på besøk der hver uke. Da får vi alltid litt ekstra godt. Av og til går vi også på kafe når vi går til byen.

På kjøkkenet hos bestemor har vi hvert vårt glass med vårt og Sergio sitt navn på. Bestemor, stakkar, prøver og være snill. Men hun er litt streng også. Hun snakker mye med oss om hvor viktig det er å dele. Så når vi får noe, legger vi alltid penger på glassene til Sergio.

Noen ganger er vi enige om ikke å gå på kafe. I stedet legger vi pengene på glassene våre.

Lina, Marie og Bestemor på bussholdeplassen

Når vi er i byen, går vi alltid i Domkirken. Da tenner vi lys og sier: Kjære Gud, pass på Sergio. Hver kveld ber vi for ham i aftenbønnen vår. Av og til lager vi brev som bestemor sender. Pengene fra glassene vil vi skal gå til bensin til bilen, slik at alle kan få litt glede av dem.

Kanskje flere besteforeldre kunne hjelpe barnabarna sine å dele litt med andre?

Hilsen Lina og Marie (og Bestemor)

I HVERT NYHETSBREV VIL VI PRESENTERE SKJEBNEN TIL ETT ELLER FLERE AV BARN I ARKEN

Vi presenterer

Grover Pena

I Arken fant han en ny familie og et nytt hjem.

Grover og broren Demetrio ble satt igjen i Arken av noen slektninger den 31. desember 1996. Det året hadde ikke guttene hatt gleden av å feire jul.

Grover og Demetrios mor hadde forlatt dem da de var små. Ingen vet hvor hun befinner seg. Og faren var nylig død. Vi vet ikke under hvilke omstendigheter han mistet livet. Guttene ble da plassert hos noen slektninger som ikke ville ha dem. Der ble de vanstelt og måtte gå til naboen for å tigge mat. Ellers har guttene vært utsatt for mishandling, noe som særlig merkes på Grover.

Demetrio fant seg raskt til rette i Arken. Grover derimot, har hatt problemer med å integrere seg i institusjonen. Fortiden har satt dype spor i ham. Han hadde ingen tillit til oss voksne, og var stadig i konflikt med Demetrio og de andre barna. Han foretrakk å leke alene, fremfor å delta i leken med de andre. Det siste halvåret av 1997 begynte Grover å få tillit til pastor Gonzalo. Han begynte å be om oppmerksomhet og kjærlighet. Grovers forhold til de andre barna har etterhvert normalisert seg. Fremdeles kan han ha perioder der han vil leke alene.